

Věc: dovolání

Žalobkyně: **Ing. Ivana Tesařová**, IČ 47982594, DIČ CZ6658070188
se sídlem nám. Ondry Foltýna 82/63, 733 01 Karviná – Staré Město
zastoupen JUDr. Tomášem Chlebíkem-advokátem se sídlem Karviná-Mizerov, ul.
Stavbařů 2202/34, 734 01

Žalovaný: **Ing. Lee Louda**, nar. 30. 12. 1968, IČ 69326681
se sídlem Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1 – Nové Město
insolvenčním správcem dlužníka OKD, a.s., IČ 26863154
se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly

Napadená rozhodnutí:

Usnesení KS Ostrava č.j. 32 ICm 3249/2016 – 128 ze dne 25.11.2020

Usnesení VS Olomouc č.j. 13 VSOL 75/2021 – 183 ze dne 18.5.2021

Důvody dovolání: Dovolání je podáno z důvodů podle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen o.s.ř.), neboť rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právní posouzení věci a vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Přípustnost dovolání: Dovolání je přípustné podle § 237 o.s.ř., neboť napadený rozsudek závisí na vyřešení otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a to:

- a) absence poučení právního zástupce účastníka ze strany insolvenčního správce a soudu
- b) doručení rozhodnutí ve věci samé na adresu jinou, než účastníkem uvedenou, bez předchozí snahy o doručení adresu takto označenou
- c) nedostupnost protokolu o přezkumném jednání na stránkách insolvenčního rejstříku, ačkoliv je soudem tvrzen opak
- d) pochybení insolvenčního správce lze postavit na roveň pochybení soudu a lze je zhojit v řízení o žalobě pro zmatečnost
- e) stanoví-li zákon, že poučení poskytne účastníku insolvenční správce nebo soud a insolvenční správce poučení neposkytne, je povinen poučení poskytnout soud

- dosud v rozhodování dovolacího soudu nebyly vyřešeny

Usnesením KS Ostrava č.j. 32 ICm 3249/2016 – 128 ze dne 25.11.2020 byla zamítnuta žaloba pro zmatečnost, následně Vrchní soud v Olomouci rozhodl č.j. 32 ICm 3249/2016 13 VSOL 75/2021-183 (KSOS 25 INS 10525/2016) ze dne 18. května 2021 tak, že usnesení KS Ostrava potvrdil.

Dovolání proti rozhodnutím soudů ve věci incidenční žaloby bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 8. 2019, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016, 32 ICm 3249/2016, 29 ICdo 103/2018-61, které nabylo právní moci dne 10. 9. 2019. V tomto usnesení Nejvyšší soud především uvedl, že má-li být dovolání přípustné podle ust. § 237 o.s.ř. proto, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrné, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které „soudní praxe“ se řešení této právní otázky odvolacím soudem odchyluje (srov. též důvody R 4/2014). NS ČR zde uvedl, že vhodným prostředkem pro sjednání nápravy tvrzených pochybení soudu i insolvenčního správce je žaloba pro zmatečnost.

Soudy obou stupňů v řízení o žalobě na zmatečnost svorně hodnotí postup soudů ve věci incidenční žaloby jako bezchybný a naopak postup dovolatelky jako plný pochybení a pokud by přece jen bylo zjištěno, že soudu nepostupoval správně, tak se nejedná o pochybení, způsobilé přivodit zrušení rozhodnutí.

Námítky dovolatelky, které tato považuje za doložené a způsobilé k uznání odůvodněnosti její žaloby na zmatečnost, znějí takto:

1. soud doposud nevydal rozhodnutí o jejich pohledávkách, neboť vydal pouze rozhodnutí s nesprávným označením dovolatelky jako občana a nikoliv jako živnostníka
2. soud prvostupňový nedoručoval ze stejných důvodů rozhodnutí na adresu jejího sídla, nýbrž na adresu občanskou
3. pochybení v nesprávně zvoleném okruhu žalovaných ze strany dovolatelky bylo možno napravit, kdyby byl její právní zástupce insolvenčním správcem stejně jako ostatní pochybivší právní zástupci poučen o tom, že je třeba žalovat i dlužníka a nikoliv pouze správce
4. soud nepravdivě uvedl v odůvodnění rozhodnutí tvrzení o tom, že bylo doručeno i právnímu zástupci dovolatelky, čímž dovolatelku uvedl v omyl, neboť vyvolal důvodnou domněnku o tom, že dovolatelka nemusí podnikat žádné kroky, jelikož bylo doručeno i jejímu zástupci- jde jednoznačně o pochybení soudu, nikoliv správce
5. protokol o přezkumné jednání nebyl řádně zveřejněn, naopak byl nezjistitelný pro nemožnost „rozkliknout“ patřičný soubor v IR
6. pravdou je opak tvrzení soudů o tom, že pochybení insolvenčního správce není pochybením soudu a nelze je zhojit v řízení o žalobě pro zmatečnost - *nelze tedy uzavřít, že došlo k nesprávnému postupu soudu, když napadené pochybení není postupem soudu a nemohlo se tak toto „pochybení“ projevit v průběhu řízení. Dle ust. § 9 písm. c) IZ je IS samostatný procesní subjekt. Dle ust. § 40 IZ IS jedná svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho*

nepřešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou. Nesprávnost poučení ze strany insolvenčního správce pak není pochybením soudu, které by bylo možné napadnout žalobou pro zmatečnost. Soud dále poukazuje na skutečnost, že přezkumné jednání, na kterém byla popřena předmětná pohledávka, proběhlo dne 10. 8. 2016.

Ad.1 a 2.

Co se týče námitky, že ze strany soudu bylo doručováno osobě od žalobkyně odlišné, tedy žalobkyni Ing. Ivaně Tesařová jako podnikatelce, nýbrž bylo doručeno Ing. Ivaně Tesařové jako soukromé osobě, soud uvádí, že *pouhá skutečnost, že fyzická osoba je zároveň podnikatelem, tedy vystupuje svým jménem nejen jako soukromá osoba, ale rovněž jako podnikatel, neznamená, že by tyto osoby existovaly jako oddělené osoby se samostatnou právní osobností, jako by tomu bylo například u právnické osoby. Nelze tedy dovodit nesprávnost postupu soudu v tom, že by soud doručoval nesprávně osobě, když doručoval stejné osobě, s jednou právní osobností, kterou pouze označil jako nepodnikatele a doručoval na „nepodnikatelskou“ adresu, když žalobu samotnou podala žalobkyně jako podnikatel a uvedla v ní podnikatelské sídlo. Podle ust. § 46a o.s.ř. je možné doručovat na adresu, na níž byla žalobkyně k zastizení. Žalobkyně v přihlášce korespondenční adresu neuvedla. Rovněž v žalobě nebyla uvedena žádost o doručení na jinou adresu, než místo bydliště. Soud tedy vyhodnotil uvedení sídla vedle bydliště jako žádost, aby soud doručoval žalobkyni na jinou adresu, kterou soudu sdělila, než adresu bydliště. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že skutečnost, že žalobkyně je podnikatelkou a vystupuje svým jménem nejen jako soukromá osoba, ale rovněž jako podnikatel, neznamená, že by existovaly dvě oddělené osoby se samostatnou právní osobností, jak by tomu bylo u právnické osoby. Soudy obou stupňů v řízení o incidenční žalobě v záhlaví rozsudku sice nesprávně označily žalobkyni jako fyzickou osobu nepodnikatelku, které doručovaly na adresu bydliště, ačkoliv incidenční žalobu podala žalobkyně označená jako podnikatelka identifikačním číslem podnikatele a sídlem, ovšem tento nesprávný postup není zmatečností vadou a rozsudky je třeba považovat za řádně doručené, když žalobkyně si písemnosti prokazatelně do vlastních rukou převzala.*

Touto nesprávností soudy neznemožnily žalobkyni realizaci jejích procesních práv a t o již s ohledem na fakt, že žalobkyně v řízení využila možnosti všech řádných i mimořádných opravných prostředků, včetně ústavní stížnosti. Shodný závěr se uplatní i pro doručení vyznění insolvenčního správce o popření nevykonatelné pohledávky (pouze) žalobkyni. Uvedený závěr odpovídá ustálené judikatuře, např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5278/2014 (dostupného na webových stránkách Nejvyššího soudu), že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemá vždy za následek neúčinnost doručení písemnosti soudem, neboť z platné právní úpravy neúčinnost takového doručení nevyplývá. Jestliže by se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil, potom otázka, zda bylo doručeno předepsaným způsobem, ztrácí význam. Nedodržení postupu při doručování tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta.

Právní úprava i právní praxe na mnoha místech zcela zásadně rozlišuje, zda se jedná osobu a nárok osoby -živnostníka popř. pouze o nárok běžně občanský. Je to podstatné i pro doručování. Snaha soudu odvést pozornost směrem k ust. § 46a o.s.ř. argumentem o možnosti doručovat komukoliv kdykoliv kdekoliv není na místě, **soud je povinen bezvýjimečně doručovat primárně na adresu pro doručování popř. na adresu adresátem určenou** a nikoliv nejenže bezdůvodně kamkoliv jinam, ale

dokonce ani ne tak, že po zjištění nesprávnosti při doručování je zpětně vyvozován závěr, že pokud nebylo doručeno tam, kam doručeno být mělo, tak je vše stále v pořádku, protože ... soud může doručovat kamkoliv.

Ust. § 46b OSŘ k tomu hovoří zcela jasnou řečí, že:

... neuvedl-li adresát ve svém podání nebo jiném úkonu učiněném vůči soudu adresu místa v České republice, na kterou mu mají nebo mohou být doručovány písemnosti, je adresou pro doručování u písemnosti doručované prostřednictvím doručujícího orgánu, účastníka řízení nebo jeho zástupce:

a) u **fyzické osoby adresa evidovaná v informačním systému evidence obyvatel**, na kterou jí mají být doručovány písemnosti 58b); není-li taková adresa evidována, adresa místa trvalého pobytu vedená podle zvláštního právního předpisu 58c) nebo adresa místa pobytu cizince na území České republiky podle druhu pobytu cizince,

b) u **podnikající fyzické osoby adresa sídla nebo adresa zástupce** pro doručování uvedená ve smlouvě, ve sporu z této smlouvy; má-li obchodní závod (dále jen "závod") fyzické osoby organizační složku, i adresa sídla organizační složky.

Adresát zcela zřetelně ve svém podání (příhláška i incidenční žaloba, podána právním zástupcem) uvedl jako adresu pro příjem pošty adresu svého sídla, protože pohledávku přihlašoval jako podnikatel a i zákon (viz. výše) rozlišuje osobu podnikající od nepodnikající.

Ad.3.

Vrchní soud v Olomouci v rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žaloby pro zmatečnost tvrdí, že *poučení a vyrozumění zasílá insolvenční správce nikoli insolvenční soud a postup insolvenčního správce tak není postupem soudu, proti kterému lze brojit podanou žalobou pro zmatečnost a již z tohoto prvního důvodu je očividné, že na základě tvrzeného pochybení nemůže být žaloba pro zmatečnost úspěšná...*

Předtím v usnesení KS Ostrava č.j. 32 ICM 3249/2016 – 128 ze dne 25.11.2020 je uvedeno, že výzva IS dle ust. § 198 a ust. § 336 odst. 2 IZ je obsahově určitá, úplná a srozumitelná, obsahuje dostatečné poučení pro žalobkyni o tom, že přihlášenou pohledávku žalobkyně popřel IS i dlužnice a že incidenční žaloba musí být podána proti IS i popírající dlužnici ve lhůtě ve výzvě uvedené.

Toto sdělení soudu dle dovolatelky znamená, že **soud prvostupňový považoval přes své prohlášení o opaku právě poučení insolvenčního správce za důležité bez ohledu na tom že se nejedná o poučení soudu, jak tvrdí.**

Postup soudu i IS byl chybný od počátku jako celek, neboť dle ust. § 197 odst. 1) **věřitele**, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena při přezkumném jednání, **poučí insolvenční správce nebo insolvenční soud při přezkumném jednání o dalším postupu**; věřitele, který se přezkumného jednání nezúčastnil, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí, a to i tehdy, je-li popření uvedeno v upraveném seznamu přihlášených pohledávek.

Zjevně tedy právě absenci onoho poučení při přezkumném jednání nahrazovalo poučení IS písemně a poštou až posléze, nicméně to ničeho nemění na tom, že v průběhu jednání dovolatelku ani nikoho jiného nepoučil ani IS, ani soud, ač jednoznačně tuto povinnost oba tyto subjekty měly a soud se navíc nemůže schovávat za tvrzení, že poučit měl IS a pokud s tak nestalo, jde o jeho pochybení a nikoliv soudu. Součástí tohoto poučení **o dalším postupu** pak jednoznačně musí být poučení právě o

hříčce zákonodárce s koncepcí IZ, ve kterém je poučení pro věřitele o nutnosti žalovat i dlužníka umístěno v části, pojednávající o reorganizaci, naproti tomu nelogicky absentuje v části obecné u pojednávání o popření pohledávky, kde je v ust. § 198 odst. 1) psáno, že žalobu podávají věřitelé vždy proti IS, úprava popření dlužníkem zde zcela schází a je skrytě začleněna až v části reorganizace, ačkoliv platí obecně. Až dle ust. § 336 odst. 2) věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku.

Lze očekávat argumentaci o zhojení vadného postupu následným poučením písemným obdobně, jak to činí soud na jiném místě při obhajobě vadného doručení (doručení na jakékoliv jiné adrese než zákonem určené bez předchozího pokusu o doručení na adresu správnou), toto nicméně nemůže obstát.

Soud dále připomíná, že *je záležitostí každého, do jaké míry bude pečlivý při uplatňování svých práv*. S tímto tvrzením lze samozřejmě jen obtížně polemizovat, nicméně opomenutí podání žaloby i proti dlužníku se „přihodilo“ hned několika věřitelům resp. jejich zástupcům, kterážto okolnost sama o sobě vyvolala iniciativu insolvenčního správce v podobě již zmíněného poučení o správném postupu při podávání incidenční žaloby. Tato listina byla zaslána všem právním zástupcům s výjimkou zástupce Ing. Tesařové a ten zůstal takto nepoučen. Nyní soud věc staví tak, že *správce nevěděl o existenci právního zástupce, neboť jeho existenci samovolně soud nikomu nesděluje*. Takto se soud staví k věci přesto, že v rejstříku je žaloba zveřejněna a obsahuje jednoznačně i označení právního zástupce žalobkyně. To znamená, že soud s existencí právního zástupce nakládá dle vlastního uvážení volně až tak, že tuto nepopíratelnou okolnost zmiňuje pouze tam, kde se mu to hodí, abstrahuje naopak od ní tam, kde by bylo možno ze stejné argumentace dovodit, že povinnost brát na zřetel obsah listin z insolvenčního spisu i rejstříku spadá i na osobu insolvenčního správce, padá-li na všechny.

Ad.4.

Na straně 5 rozsudku KS Ostrava v incidenčním sporu je uvedeno, že výzva IS byla doručena právnímu zástupci žalobkyně- údaj zcela nepravdivý, jeho opakování se pravdou snad nestane.

Dle KS Ostrava nelze opomenout, že *již při tomto podání (incidenční žaloba) byla zastoupena právní zástupcem, advokátem*. To znamená, že soud bere v potaz existenci právního zastoupení dovolatelky pro celé řízení již od okamžiku doručeno soudu této žaloby,

V první fázi řízení byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2017, č. j. 32 ICm 3249/2016-24 (KSOS 25 INS 10525/2016) potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 2. 2018, č. j. 32 ICm 3249/2016, 18 VSOL 288/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016), který nabyl právní moci dne 14. 3. 2018.

Odvolací námitky žalobkyně ohledně pasivní legitimace pak odvolací soud považoval za nedůvodné a uvedl, že *po uplynutí lhůty pro podání žaloby rovněž nelze celou situaci zhojit např. přistoupením dalšího žalovaného, neboť by to bylo proti smyslu a účelu lhůt insolvenčních zákonem stanovených. Stejně tak by bylo i proti smyslu a účelu insolvenčního řízení, a v rozporu se zásadou rovnosti všech věřitelů a ostatních účastníků insolvenčního řízení, aby soud v rámci incidenčního řízení žalobkyni poučoval, koho má žalovat. Je volbou žalobkyně, koho označí za žalovaného, avšak nemůže pak očekávat, že neoznačí-li současně i dlužníka, který její pohledávky popřel, že bude v řízení o určení pravosti pohledávek úspěšná*.

Ad.5.

Odvolací soud považoval odvolací **námítky ohledně nedostupnosti listin v rámci insolvenčního rejstříku** za nedůvodné, neboť *insolvenční rejstřík je veřejným rejstříkem se vzdáleným přístupem, který je dostupný každému k nahlížení on-line*. Soud zde staví svoji argumentaci pouze na předpokladu, že se vše v praxi děje tak, jak by dle zákona mělo a vyhýbá se tak zodpovězení otázky, jak to ve skutečnosti bylo. Dovolatelka namítala nedostupnost listin k rozhodnému období na insolvenčním rejstříku, tj. znemožnění seznámení se s jejich obsahem, soudu toto tvrzení nijak neověřil a pouze konstatuje, že zveřejněno bylo, protože mělo být.

Za této situace na straně jedné pro posouzení postupu dlužníka postačí konstatování, že pro postup dovolatelky platí, že insolvenční rejstřík je veřejným rejstříkem se vzdáleným přístupem, který je dostupný každému k nahlížení on-line, takže pokud byla práva dovolatelky poškozena, tak jde jen a pouze o její problém bez možnosti sjednání nápravy, neboť do rejstříku nahlédnout mohla, avšak pro postup správce toto neplatí, insolvenční správce jakoby nepracuje dle údajů z rejstříku a pokud přehlédne vstup dlužníka do řízení s právním zastoupením, tak jednak mu nelze nic vyčítat, jednak se nejedná o postup soudu atd.

Ad.6

Citace: Odvolací soud souhlasí rovněž se závěrem soudu prvního stupně, že vyrozumění o popření pohledávky zasílá insolvenční správce, nikoliv insolvenční soud. V této souvislosti žalovaný přílehavě poukázal na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2015 sen. zn. 29 NSČR 29/2013 (dostupného na webových stránkách Nejvyššího soudu), že insolvenční správce při doručování jedná jako soukromá osoba a neuplatní se na něj pravidla stanovená pro soudní doručování. Proto nesprávný postup insolvenčního správce, který je samostatný procesní subjekt jednající svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, není vadným postupem soudu, proti kterému lze brojit podanou žalobou pro zmatečnost.

Z pohledu dovolatelky postoj zcela nepřijatelný, pochybení správce nemůže být bez následku, neboť přivodilo jinak nepochopitelnou pasivitu právního zástupce dovolatelky, který se o poučení nedozvěděl, přičemž toto poučení resp., jeho absence má takto přímý vliv na další postup soud, je podkladem pro jeho rozhodování a nelze tedy situaci vyřešit uměle vytvořeným alibismem tak, konečné rozhodnutí ve věci vydává soud, který záměrně přehlíží resp. bagatelizuje pochybení správce a tvrdí, že toto nelze zhojit žalobou pro zmatečnost. Z pohledu dovolatelky je postavení soudu a insolvenčního správce dvojediné, následky jejich postupů nelze rozdělit stejně jako odpovědnost za jejich pochybení, ať již pochybil kterýkoliv z nich. Kdyby správce žádné poučení nerozesílal, byla by situace zcela jiná, jenže správce do řízení soudu zasáhl a nelze od tohoto kroku odhlížet, jako že se nestal anebo stal, avšak nejde o postup soudu.

Dle argumentace odvolacího soudu jsou výtky dovolatelky stran postupu soudu i IS jsou nepodstatné, protože i kdyby bylo soudy i správcem postupováno špatně, tak jde o okolnost nepodstatnou, jelikož *protokol spolu s vyrozuměním o popření pohledávky je veřejně dostupný v insolvenčním rejstříku pod bodem P 465–2, zveřejněn dne 24. 10. 2016. Protokol o tomto přezkumném jednání byl zveřejněn dne 11. 8. 2016 pod bodem B 175, žaloba na určení pohledávky soudu došla dne 8. 9. 2016, vyrozumění bylo žalobkyni doručeno dne 5. 10. 2016, vyrozumění bylo zveřejněno dne 24. 10. 2016 pod bodem P 465-2. Žaloba spolu s plnou mocí byla podána právním zástupcem žalobkyně, advokátem JUDr.*

Chlebikem. Z časového sledu těchto událostí, kdy žaloba samotná byla podána ještě před doručením vyrozumění o popření (které obsahovalo poučení) lze jednoznačně vyvodit, že žalobkyně si byla vědoma povinnosti podat žalobu v případě popření její pohledávky (zřejmě ano, pokud podala incidenční žalobu, nicméně problém zní jinak-nepodání žaloby i proti dlužníku).

Podle závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2012 sp. zn. 20 Cdo 3516/2010 odnětím možnosti jednat před soudem je třeba rozumět takový postup, kterým soud účastníkovi odňal možnost realizovat ta procesní práva, jež mu občanský soudní řád dává, např. právo zúčastnit se jednání ve věci, být vyslechnut jako účastník řízení, činit přednesy, navrhopat provádění důkazů apod. Těmto soudem uvedeným možnostem je třeba klást na rovinu postup, kterým byla zmařena možnost účastníka řízení doplnit svůj přednes-žalobu- o označení dalšího účastníka (dlužníka), k čemuž by nepochybně došlo, kdyby právní zástupce onoho účastníka byl stejně jako všichni ostatní ve stejné situaci upozorněn na nutnost úpravy žaloby v části označení okruhu žalovaných osob. Právní zástupce žalobkyně upozorněn jako jediný ze všech možných a řádně obesaných upozorněn nebyl a žalovaná tak byla krácena na svých právech oproti ostatním věřitelům.

Podle závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2015 sp. zn. 21 C do 534/2013 o zmatečnost ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř. jde jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení, a nikoli při vlastním rozhodování soudu.

V důvodech tohoto usnesení Nejvyšší soud zopakoval, že odnětím možnosti jednat před soudem se podle ustálené judikatury soudů rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu zákon přiznává.

Dle odvolacího soudu z obsahu žaloby pro zmatečnost a odvolání žalobkyně vyplývá, že nenapadá procesní postup soudů v řízení o její incidenční žalobě, ale skutkové závěry, které vedly k právnímu závěru, pro které soudy její incidenční žalobu zamítly. Je tak zřejmé, že žalobkyně napadá postup soudu, který se projevil při vlastním rozhodování soudu, proto žalobkyně s podanou žalobou pro zmatečnost z důvodu dle § 229 odst. 3 o. s. ř. úspěšná být nemůže.

Soud zjevně a záměrně zaměňuje fakta a právní posouzení toho, co je procesním postupem soudu a námitkou proti němu a co je skutkovým závěrem, Skutkovým závěrem není nesouhlas s procesním postupem soudu, ve skutečnosti dovolatelka nic jiného nenapadá, než právě tento postup.

Dle soudu žalobkyně měla námitku, že vyrozumění o popření pohledávky ze dne 3. 10. 2016 nebylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně, ačkoliv mu doručeno být mělo, jelikož mu udělila dne 8. 9. 2016 plnou moc k podání incidenční žaloby, včetně zastupování v insolvenčním řízení, čímž nebyla vůči žalobkyni v insolvenčním řízení řádně splněna poučovací povinnost uplatnit v podaném odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2017 č.j. 32 ICm 3249/2016-24 (KSOS 25 INS 10525/2016), a nikoliv až v žalobě pro zmatečnost. Těmito námitkami pak žalobkyně nepřípustně v žalobě o zmatečnost brojí proti věcné nesprávnosti rozsudků vydaných v řízení o incidenční žalobě, což sama připouští v projednávaném odvolání.

To není pravdou, dovolatelka v řízení o zmatečnosti prvořadě brojí proti nesprávnému postupu soudu a nikoliv proti věcné nesprávnosti rozsudků v řízení o incidenční žalobě.

Citace:

Namítá-li žalobkyně, že to byl soud, kdo pochybil, když patrně informace o právním zastoupení odvolatelky (zřejmé z incidenční žaloby podané žalobkyní dne 8. 9. 2016 a k ní připojené plné moci pro JUDr. Tomáše Chlebika), ač je měl k dispozici, insolvenčnímu správci nepředal, pak odvolací soud připomíná, že podle ustanovení § 419 I. Z. je prostorem pro zveřejnění informací nastalých v insolvenčním řízení veřejně dostupný insolvenční rejstřík. Z citovaného ustanovení nevyplývá povinnost soudu zveřejnit přílohy připojené k incidenční žalobě, kterou plná moc pro advokáta je. V přezkoumávané věci proto insolvenční soud citovaná ustanovení neporušil, když plnou moc pro JUDr. Tomáše Chlebika spolu s incidenční žalobou nezveřejnil. Proto insolvenční správce nemohl z veřejně dostupného insolvenčního rejstříku při doručování vyrozumění ze dne 3. 10. 2016 informaci o zastoupení žalobkyně zjistit.

Těžko říci, co tím chtěl soud sdělit. Každopádně citované ustanovení zákona dopadá i na úkony správce, a lze tak zjistit fikci, že správce o právním zastoupení věděl. Plnu moc soud zveřejňovat měl, ačkoliv pro účely zjištění správcem existence právního zastoupení dovolatelky ani nemusel, neboť právní zastoupení, označení i doručovací adresa zástupce vyplývá z obsahu incidenční žaloby.

Citace:

Jak ovšem správně uvedl soud prvního stupně protokol o přezkumném jednání (č. d. B-175 zveřejněný dne 11. 8. 2016)- (sdělení nepravdivé) spolu s vyrozuměním o popření pohledávky (č. d. P465-2 zveřejněný dne 24. 10. 2014) jsou v insolvenčním rejstříku veřejně dostupné. Z těchto veřejně dostupných dokumentů mohl naopak zástupce žalobkyně čerpat informace potřebné pro incidenční spor, nehledě na předpokládanou znalost advokáta o úpravě insolvenčního zákona a judikatuře k ní se vztahující ... výtky dovolatelky stran postupu soudu i IS jsou nepodstatné, protože i kdyby bylo soudy i správcem postupováno špatně, tak jde o okolnost nepodstatnou, jelikož protokol spolu s vyrozuměním o popření pohledávky je veřejně dostupný v insolvenčním rejstříku pod bodem P 465–2, zveřejněn dne 24. 10. 2016. Protokol o tomto přezkumném jednání byl zveřejněn dne 11. 8. 2016 pod bodem B 175, žaloba na určení pohledávky soudu došla dne 8. 9. 2016, vyrozumění bylo žalobkyni doručeno dne 5. 10. 2016, vyrozumění bylo zveřejněno dne 24. 10. 2016 pod bodem P 465-2. Žaloba spolu s plnou mocí byla podána právním zástupcem žalobkyně, advokátem JUDr. Chlebikem. Z časového sledu těchto událostí, kdy žaloba samotná byla podána ještě před doručením vyrozumění o popření (které obsahovalo poučení) lze jednoznačně vyvodit, že žalobkyně si byla vědoma povinnosti podat žalobu v případě popření její pohledávky (zřejmě ano, pokud podala incidenční žalobu, nicméně problém zní jinak-nepodání žaloby i proti dlužníku).

Pokud insolvenční správce jednoznačně poučil všechny ostatní účastníky a jejich právní zástupce o tom, že jejich návrh nesplňuje požadavek na souběžné zažalování nejen správce, ale i přímo dlužníka, akorát právě u dovolatelky takto neučinil a obeslal s poučením pouze ji, což v souběhu se sdělením v obsahu odůvodnění od KS Ostrava, kde je jednoznačně uvedeno, že toto poučení bylo jejímu právnímu zástupci doručeno, tak lze konstatovat, že až tak jednoduché je vytvoření dezinformace, v důsledku které účastník nepátrá po tom, zda jeho zástupce byl činný, protože ... proč by nebyl. Tak došlo k potlačení procesních práv dovolatelky, která důvodně očekává respektování jejího práva na spravedlivý proces a rovné postavení v něm. Právě rovnosti nejen vůči žalované protistraně, ale i vůči ostatním věřitelům se dovolatelka po celou dobu domáhá.

Dovolatelka tvrdí, že **soudy ani insolvenční správce v koordinovaném postupu nejenže nesplnily svoji poučovací povinnost, ale vůbec s ní jako s legitimním účastníkem soudního řízení nejednaly, nedoručovaly ji rozhodnutí ve věci a zcela ji tak vyňaly z realizace práva na spravedlivý soudní proces.**

Nedoručením poučení řádně zvolenému a soudu i insolvenčnímu správci známému právnímu zástupci došlo k úkonu, jsoucího v rozporu se zásadou rovnosti všech věřitelů a ostatních účastníků insolvenčního řízení, jak se na jiném místě, ovšem ve vlastním zájmu, zmiňuje odvolací soud.

Stěžovatelka tvrdí, že pokud soud nedoručoval rozhodnutí na její podnikatelské jméno s uvedením jejího IČ a na adresu jejího sídla a v neposlední řadě také IS nedoručoval jejímu řádně zvolenému a sobě i soudu známému zástupci, tak ji nezákonně odňal její právo na spravedlivý soudní proces a rovné postavení v něm.

Ohledně pohledávek stěžovatelky nebylo soudem doposud rozhodováno popř. rozhodnutí ji nebylo doručeno, takže ji nadále svědčí právo pro pokračování v soudním řízení a pro uplatnění všech práv s tím souvisejících, zejména právo na doručení rozhodnutí soudů a uplatnění práva na podání řádných i mimořádných opravných prostředků, o kterých budou soudy vyššího stupně povinny opětovně rozhodovat. Stane se tak včasným tj. ve lhůtě podaným i návrh stěžovatelky na přistoupení do řízení dalšího účastníka, v tomto případě dlužníka OKD, a.s. se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná-Doly IČO 26863154 popř. jeho právního nástupce.

Soud při svém novém rozhodování ve věci incidenční žaloby snad bude komunikovat s držitelem přihlášené pohledávky, tj. se stěžovatelkou, tato bude v rozhodnutí označena řádně svým sídlem a IČ, totéž platí i pro insolvenčního správce. Snad obě tyto instituce budou v dalším řízení respektovat zejména to, že stěžovatelka byla v insolvenčním řízení řádně zastoupena zvoleným zmocněncem JUDr. Tomášem Chlebikem, kterému je třeba v první řadě doručovat a nikoliv jej pominout, o kterémžto kroku je stěžovatelka přesvědčena, že šlo o krok úmyslný, vedený úmyslem vyvolat stav, ve kterém nebude schopna realizovat svoje práva pro marné uplynutí procesních lhůt, které by marně neuplynuly, kdyby ji bylo doručováno řádně. I tento pro insolvenční řízení OKD drobný, avšak pro stěžovatelku zásadní procesní faul zapadá do celkového postupu insolvence, ve které byla majetková podstata nejdříve rozdělena na subjekt s dluhy, který nedisponuje majetkem na umoření závazků, a subjekt s perspektivou, který ovšem nikomu nic nedluží a opět užívá původní firmu-označení, najednou se objevily jak dostupné uhlí, tak i zájemci o ně a trhy, byla prodloužena lhůta pro provoz dolů a těžby, akorát původním nezajištěným věřitelům vyjma majoritního vlastníka (stát) nebude zapláceno téměř nic.

Navrhuje se proto rozhodnutí soudů obou stupňů zrušit a žalobu pro zmatečnost nově projednat s respektováním očekávaného stanoviska NS ČR k otázkám výše nastoleným v souladu s návrhy dovolatelky.

Za dovolatelku
JUDr. Tomáš Chlebik, advokát

JUDr. Tomáš Chlebik
Chlebik

Digitálně podepsal
JUDr. Tomáš Chlebik
Datum: 2021.08.16
20:19:30 +02'00'

V Karviné dne 15.8.2021